напада ромейския стан и разгромява войската на „антакузин", който едва успява да се спаси благодарение на бързия си арабски кон. В ръцете на българите пада богата плячка. Асен и Петър обличат разкошните тъмносини, златотъкани одежди на побегналия кесар и минават в тържествен преглед пред строените си победни войски, сред ек на барабани и звук от тромпети.

- Да живеят Асен и Петър! - ехти моцен вик в широкото поле.

Третият път Исак Ангел вече изпраща най-прочутия, най-храбрия си полководец, победителя на норманите, сам Алексей Врана.

Но когато Господ иска да погуби някого, взема му ума. Дали гордост заслепи ума на прославения воин, дали в жилите му заговори древната българска кръв на охридските боляри, дали някакво тайно спаразумение с Асена и Петра, му даде дързост, ала в Одрин, вместо да продължи похода срещу българите, Врана се обърна с войските си срещу Константинопол. Мамаше го императорската корона, която не прилягаше за челото на страхливи честолюбци. Ада загина след дълга борба срещу войските на василевса, докато неговите побегнаха при българите.

Четвъртият път вече сам Исак Ангел реши да застане на чело на войските си.

Беше лятото на 1186 година. Неочаквана гъста мъгла закри с мрачевината си напредващите ромейски отряди. Те промениха посоката си и се явиха ненадейно там където Асен не ги очакваше.

С бързо и смело решение Асен оттегля цялата си войска отвъд Дунава, при приятелските кумански племена.

Исак Ангел смята това за отстъпление и поражение на врага. Изгаря кръстците по нивите му и се връща победоносно в Цариград, забравил завета на Василий II.

През есента Асен и Петър отново минават Дунава, заедно с безброй кумански конници.

Борбата продължаваше.

Границите на Симеона не спираха при Хема. Долу, в благодатния юг, очакваше свободата си и тема България.